

[Bendix.]

investeringer, er det ikke en forudsætning for hjælp, at man har børn, eller har jeg misforstået det?

Endelig vil jeg sige, at i forsorgsloven står der jo, at der bl. a. kan ydes hjælp til de og de ting, så ordningen eller reglerne hviler altså på en fortolkning fra socialministeriets side af lov om offentlig forsorg.

Socialministeren (Bundvad): Vedrørende spørgsmålet om de erhvervsmæssige investeringer vil jeg sige, at begrebet knytter sig til mandens erhverv. Hvis han kommer i en skyldssituation dér, fordi vi har indkaldt ham, ligger det klart inden for lovens ramme, at vi skal hjælpe ham. Det gælder også, hvis han fra et tidligere studium har en studiegæld, som han skal afdrage, men ikke kan, fordi han er inde som soldat.

Det, der er kernen i problemet, er, at hustruen ad anden vej kan opnå den hjælp, som man mener hun bør have. Og når vi nu ved, at det er sådan — vi har haft adskillige tilfælde af den art, hvor vi har måttet henvise til undervisningsministeriet, og hvor man, så vidt vi forstår, har opnået tilfredsstillende resultater, fordi de pågældende myndigheder i undervisningsministeriet kan se den nye situation, der er opstået — så må vi dog sige, at det er en ordening, som man måske ikke kan være tilfreds med, men som dog er en midlertidig ordening, indtil vi kan få den forbedring af uddannelseshjælpen, som vi i øvrigt alle sammen stræber efter.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Skov Thulesen* til socialministeren:

„Er ministeren opmærksom på den forringelse af kommunernes likviditet, som den sene udbetaling af refusionsbeløbene af de sociale udgifter udgør, og agter ministeren at foretage sig noget i den anledning?“

Skriftlig begrundelse:

Kommunernes likviditet belastes efterhånden særdeles hårdt af reglerne om, at man kun får 80 pct. af de sociale udgifter refunderet løbende; de sidste 20 pct. må kommunerne lægge ud i indtil 7 kvartaler, før restrefusionerne udbetales.

Da de sociale udgifter er stærkt stigende, og da kommunerne ikke mere kan forvente forudbetaling af skat, er situationen alvorlig for mange kommuner, og man vil vanskeligt kunne klare de likviditetsproblemer, man her er ude for.

Første næstformand (From): Spørgeren har ordet for at supplere sin skriftlige begrundelse af spørgsmålet.

Skov Thulesen: De nugældende regler for refusion af de sociale udgifter indebærer, at kommunerne må stå i forskud med 20 pct. af disse udgifter helt til den 15. december for det regnskabsår, der er afsluttet pr. 1. april. Det betyder, at kommunerne på dette tidspunkt faktisk har 20 pct. af de sociale refusioner for 7 kvartaler til gode hos staten. Da kommunerne samtidig må imødegå stigninger i de kommunale driftsudgifter og udlæg i øvrigt, betyder de store stigninger, som finder sted i de sociale udgifter, at denne sene udbetaling af restrefusionerne bliver en meget betragtelig belastning for kommunernes likviditet. Lad mig nævne et par eksempler.

For en købstadkommune som Horsens udgjorde tilgodehavendet hos staten 11,3 mill. kr. pr. 1. september 1967. Det var en stigning fra sidste år på 1,7 mill. kr., et beløb, som kommunens likviditet er blevet belastet med i dette år.

For en mindre sognekommune som min egen, Åle, med godt 800 indbyggere, udgør tilgodehavendet af sociale restrefusioner pr. 15. december 1967 ca. 480.000 kr., og da den samlede udskrivning af personlig kommuneskat i denne kommune er 600.000 kr., udgør refusionstilgodehavendet altså over $\frac{3}{4}$ heraf.

Dette forhold betyder selvsagt en stor